

Som et typisk eksempel på den ajourføring af bestemmelserne, der har fundet sted, kan nævnes § 5, der indeholder den principielle bestemmelse om brandvæsenets opbygning. Det bestemmes, at en kommunes brandvæsen skal omfatte et motoriseret udrykningskorps samt for sognekommunernes vedkommende yderligere for hver brandkreds en stedlig beredskabsstyrke med lettere slukningsmateriel. Denne opbygning af brandvæsenet, der er den normale i dag, er ikke fastlagt i de gældende love, men der foreligger justitsministerielle cirkulærer, hvori man fremhæver det ønskelige i, at brandvæsenet organiseres på denne måde.

Mens det hidtil har været overladt til sognerådernes egen afgørelse, om der skulle ansættes en brandinspektør i kommunen, bestemmes det nu i § 7, at der skal udnævnes en *brandinspektør* i hver kommune. Efter de gældende regler er ledelsen af brandvæsenet på landet i mange tilfælde overladt til de enkelte brandfogder, men man har anset det for et fremskridt, at ansvaret for kommunens brandvæsen nu samles hos én enkelt mand. Brandinspektørens opgave bliver at lede kommunens eget brandvæsen og — såfremt kommunen har indgået slukningsoverenskomst med et andet brandvæsen (§ 6) — at have indseende med, at denne overenskomst overholdes. I forbindelse hermed står reglen i § 9, hvorefter justitsministeriet kan træffe bestemmelse om en *særlig uddannelse*, blandt andet af brandinspektører.

I §§ 8-15 gives i øvrigt regler for ansættelse af brandmandskab og om dettes øvelser, om pligten til anskaffelse og vedligeholdelse af materiel og til at sørge for fornøden vandforsyning og alarmeringsordning.

Kapitel 2 (§§ 16-18) giver regler om *tilsynet med brandvæsenet*.

Ifølge § 16 fører politimesteren tilsyn med sognekommunernes brandvæsen under amtmandens overtilsyn.

Justitsministeren er øverste tilsynsmyndighed for brandvæsenet i samtlige kommuner og fastsætter de nærmere regler om udøvelsen af tilsynet.

Distriktsbrandinspektørordningen lovfæstes i § 17. Da det